

Arrest

nr. 218 324 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 27 april 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26*quater*). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 91 085 van 7 november 2012 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

1.3. Op 16 augustus 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 4 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Op 29 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde datum worden aan de verzoekende partijen bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad nr. 153 427 van 28 september 2015 worden deze beslissingen vernietigd.

1.7. Op 11 maart 2014 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

1.8. Op 25 maart 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij de asielaanvragen vermeld in punt 1.7. in overweging worden genomen.

1.9. Op 18 september 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Op 16 maart 2015 worden ten opzichte van de verzoekende partijen bevelen genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*). Bij arrest van de Raad nr. 157 367 van 30 november 2015 worden deze beslissingen vernietigd.

1.11. Op 20 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, na vernietiging, een nieuwe beslissing inzake de aanvraag vermeld in punt 1.5., waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.12. Op 19 januari 2016 wordt de beslissing vermeld in punt 1.11. ingetrokken.

1.13. Op 25 augustus 2016 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

1.14. Op 29 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 29 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eveneens ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 180 857 van 18 januari 2017 wordt het beroep in zoverre gericht tegen voormelde beslissingen verworpen.

1.15. Op 29 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eveneens ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 180 857 van 18 januari 2017 wordt het beroep in zoverre gericht tegen voormelde beslissing vernietigd.

1.16. Op 15 januari 2018 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.17. Op 1 februari 2018 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.18. Op 13 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.01.2018 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden voor H.G. (...):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 28/06/2013 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 15.01.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 01/02/2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

1.19. Op 13 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer,

Naam + voornaam: (...)

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om grondgebied te verlaten, afgeleverd op 29/08/2016 en betekend op 23/09/2016.”

1.20. Op 13 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw,:

(...)

+ Kind:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, heft verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- ° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 29/05/2016 en betekend op 23/09/2016.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.1.1. De verzoekende partijen lichten hun eerste middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat er geen nieuwe elementen werden aangebracht en dat in toepassing van art. 9ter, §3, 5° Vw. de aanvraag onontvankelijk is.

Verwerende partij ziet over het hoofd dat er in de aanvraag machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vw. twee nieuwe rapporten met betrekking tot de omstandigheden in de psychiatrische centra in Armenië en de toegang tot de nodige zorg voor geesteszieken in Armenië werden gevoegd, en dat deze rapporten een ander licht werpen op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige zorgen.

In het rapport van de Armeense mensenrechtenorganisatie wordt er aangehaald dat de Armeense psychiatrische zorg systemische problemen heeft in verband met wrede en vernederende behandelingen, waaronder fysiek en psychologisch geweld en misbruik, gedwongen tewerkstelling, onaangepaste zorg en behandelingen, slechte levensomstandigheden zoals sanitaire omstandigheden voedselkwaliteit, en behandeling in isolatie van de rest van de maatschappij zonder de nodige zelfbeschikking, zoals wat en wanneer te eten, wanneer naar buiten te gaan etc. en verbroken contact met familieleden. Dit rapport werd bij het vorige verzoekschrift gevoegd. Opnieuw dient er vastgesteld te worden dat verwerende partij dit document zelfs niet bekeken heeft, laat staan meegenomen in haar beraadslaging.

Verzoeker had expressis verbis aangehaald in zijn verzoek tot medische regularisatie dat het om nieuwe elementen ging: “In voorliggend verzoekschrift beroept verzoekende partij zich niet op elementen, zoals bedoeld in artikel 9ter § 2 Vreemdelingenwet, die ze al inriep of had moeten inroepen in een vorige asielpcedure of een vorig verzoek tot verblijfsmachtiging. Er worden namelijk recente rapporten neergelegd omtrent de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen in Armenië, evenals een nieuw medisch attest dat de verdere evolutie van de heer H. (...) zijn toestand attesteert (zie stuk 2, stuk 3 en stuk 4)”

Het is onzorgvuldig dat verwerende partij deze documenten en rapporten over het hoofd ziet, en het maakt een schending uit van de motiveringsplicht dat zij hier hier geen enkele motivering over opneemt.

De bestreden beslissing steunt op onvolledige feitelijke gronden. Dit zijn factoren die in combinatie met elkaar en verzoekers aandoening tot een schending van artikel 3 EVRM kunnen leiden. De verwerende partij had dit dan ook moeten onderzoeken en hieromtrent moeten motiveren. De bestreden beslissing schendt in die zin ook artikel 3

Dat de psychiatrische zorg beschikbaar in Armenië niet conform de menselijke waardigheid is nochtans van bijzonder belang voor verzoekers dossier en vormt de essentie van zijn vraag tot medische regularisatie.

Het is momenteel uiterst onduidelijk wat er zou gebeuren indien verzoeker naar Armenië dient terug te keren.

Er werd ook in de nieuwe medische attesten duidelijk gemaakt dat verzoeker arbeidsongeschikt is en niet kan werken, terwijl de verwerende partij er bij de vorige aanvragen steeds vanuit is gegaan dat verzoeker wel kon werken, en dat hij dus een deel van de kosten die gepaard gaan met zijn ziekte zelf zou kunnen dragen.

Hij slaagt er niet in een jaar te werken zodat hij in aanmerking zou komen voor de zorgverzekering. Dit betreffen wel degelijk “nieuwe”, nog nooit onderzochte elementen van belang voor de toegang en beschikbaarheid van de medische zorg.

De aanvraag had onontvankelijk moeten verklaard worden, en verwerende partij schendt art. 9ter, §3, 5° Vw., de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en artikel 3 van het EVRM.”

Uit de voormelde uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat dit middel uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 Van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die zij aanvoerden ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden aangebracht bij een voorgaande aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De verwerende partij heeft nader uiteengezet dat op 28 juni 2013 een aanvraag om machtiging tot een verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag van 15 januari 2018 en in de bijgevoegde medische attesten eveneens werden ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij verwezen wordt naar de bevestiging van de ambtenaar-geneesheer van 1 februari 2018 die werd bijgevoegd in gesloten omslag. Deze motivering is, in het licht van wat is bepaald in artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, wel degelijk pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De door de verzoekende partijen aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

3.1.4. Artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

De bewoordingen van voormeld artikel zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen eerder genomen beslissingen.

3.1.5. De eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven worden weergegeven onder punt 1.19., verwijst expliciet naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 februari 2018, dat door de

verzoekende partijen aan hun verzoekschrift wordt gevoegd, en integraal deel uitmaakt van de eerste bestreden beslissing. Dit advies luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 15-1-2018 en 28-6-2013 te vergelijken.

Aangeleverde documenten:

- *Standaard Medisch getuigschrift d.d. 18-10-2017 van dr. L. (...), psychiater, met de volgende informatie:*
 - o *Voorgeschiedenis van frequente opnames in Armenië en hier in het AZS van 2012 tot 2016*
 - o *Laatste opname van 26-9-2016 tot 18-10-2016*
 - o *Actuele pathologie ernstige vorm van schizo-affectieve stoornis met PTSD*
 - o *Behandeling met Zypadhera, Anafranil en Loramet*
- *Attest van dr. L. (...) d.d. 17-5-2017 met diagnose en behandeling van betrokkene*
- *Verslag van de opname van 26-9-2016 tot 18-10-2016: diagnose van psychose, PTSD en depressieve stoornis, schizo-affectieve stoornis, behandeling: Anafranil, Loramet, Movicol en Zyphadhera depot.*

Uit de aangeleverde medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van en de behandeling bij betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 28-6-2013.

Op het SMG d.d. 18-10-2017 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld of nieuwe behandeling ingesteld voor betrokkene in vergelijking met dit bij de aanvraag d.d. 28-6-2013: betrokkene lijdt nog steeds aan een psychiatrische aandoening verwoord onder verschillende bewoordingen zoals een schizo-affectieve stoornis, bipolaire stoornis, PTSD, Depressie, psychose, nog steeds behandeld met olanzapine, clomipramine. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

3.1.6. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij over het hoofd ziet dat er in de aanvraag twee nieuwe rapporten met betrekking tot de omstandigheden in de psychiatrische centra in Armenië en de toegang tot de nodige zorg voor geesteszieken in Armenië werden gevoegd, en dat deze rapporten een ander licht werpen op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige zorgen. Zij stellen dat in het rapport van de Armeense mensenrechtenorganisatie wordt aangehaald dat de Armeense psychiatrische zorg systematische problemen heeft in verband met wrede en vernederende behandelingen, waaronder fysiek en psychologisch geweld en misbruik, gedwongen tewerkstelling, onaangepaste zorg en behandelingen, slechte levensomstandigheden zoals sanitaire omstandigheden, voedselkwaliteit en behandeling in isolatie van de rest van de maatschappij zonder de nodige zelfbeschikking, zoals wat en wanneer te eten, wanneer naar buiten te gaan etc. en verbroken contact met familieleden. Zij wijzen erop dat dit rapport bij het vorige verzoekschrift werd gevoegd, dat opnieuw dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij dit document zelfs niet bekeken heeft, laat staan meegenomen in haar beraadslaging. Zij stellen dat zij uitdrukkelijk hadden aangehaald in hun medische regularisatieaanvraag dat het om nieuwe elementen ging – recente rapporten omtrent de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen in Armenië en een nieuw medisch attest dat de verdere evolutie van de eerste verzoekende partij attesteert – en dat het onzorgvuldig is dat de verwerende partij deze documenten en rapporten over het hoofd ziet en dat het een schending uitmaakt van de motiveringsplicht dat zij hier geen enkele motivering over opneemt, dat de bestreden beslissing steunt op onvolledige feitelijke gronden, dat dit factoren zijn die in combinatie met elkaar en de aandoening van de eerste verzoekende partij tot een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen leiden, dat de verwerende partij dit dan ook had moeten onderzoeken en hieromtrent motiveren. Zij betogen dat de psychiatrische zorg in Armenië beschikbaar zou zijn niet conform de menselijke waardigheid is, nochtans van bijzonder belang is voor het dossier van de eerste verzoekende partij en de essentie vormt van de aanvraag tot medische regularisatie, dat het momenteel uiterst onduidelijk is wat er zou gebeuren indien de verzoekende partij naar Armenië dient terug te keren. In de nieuwe medische attesten werd volgens de verzoekende partijen dan ook duidelijk gemaakt dat de eerste verzoekende partij arbeidsongeschikt is en niet kan werken, terwijl de verwerende partij er bij de vorige aanvragen steeds is vanuit gegaan dat de eerste verzoekende partij kan werken en dat zij dus een deel van de kosten die gepaard gaan met haar ziekte zelf zou kunnen dragen, dat zij er niet in slaagt een jaar te werken zodat zij niet in aanmerking zou komen voor de zorgverzekering, dat dit wel degelijk “*nieuwe*”, nog nooit onderzochte elementen, van belang voor de toegang en beschikbaarheid van de medische zorg, betreffen.

3.1.7. In zoverre de verzoekende partijen wijzen op de nieuwe door hen voorgelegde documenten, meer bepaald een nieuw medisch attest dat de verdere evolutie van de eerste verzoekende partij attesteert, en menen dat de verwerende partij deze documenten over het hoofd ziet en hierover geen enkele motivering opneemt, kunnen zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 februari 2018 duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer oog had voor de

nieuwe medische attesten – minstens verduidelijken de verzoekende partijen niet welk nieuw door hen voorgelegd medisch attest de ambtenaar-geneesheer buiten beschouwing heeft gelaten – doch hierover oordeelde dat uit de aangeleverde medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van en de behandeling voor de eerste verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de medische regularisatieaanvraag van 28 juni 2013. Dit wordt door de verzoekende partijen geenszins weerlegd of ontkracht.

In zoverre zij erop wijzen dat de nieuwe medische attesten ook duidelijk maakten dat de eerste verzoekende partij arbeidsongeschikt is en niet kan werken, terwijl de verwerende partij er bij de vorige aanvragen steeds is vanuit gegaan dat de eerste verzoekende partij kan werken en dat zij dus een deel van de kosten die gepaard gaan met haar ziekte zelf zou kunnen dragen, dat zij er niet in slaagt een jaar te werken zodat zij niet in aanmerking zou komen voor de zorgverzekering, dat dit wel degelijk “*nieuwe*”, nog nooit onderzochte elementen van belang voor de toegang en beschikbaarheid van de medische zorg betreffen, menen zij dat uit de medische attesten nieuwe elementen blijken ten aanzien van het beschikbaarheids- en toegankelijkheidsonderzoek dat werd gevoerd naar aanleiding van de vorige aanvraag. Daargelaten de vraag of de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer er toe gehouden zijn conform artikel 9*ter*, §3, 5° van de Vreemdelingenwet elementen die betrekking hebben op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde zorgen te vergelijken op hun ‘nieuwheid’ ten aanzien van de bij de vorige aanvragen voorliggende elementen ter zake, stelt de Raad vast dat het motief betreffende de arbeidsgeschiktheid van de eerste verzoekende partij geen determinerend motief was bij het onderzoek naar de toegankelijkheid van de nodige zorgen voor de eerste verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer op 25 augustus 2016. Immers wordt erop gewezen dat een bepaald type zorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen worden betaald door de staat, dat daarnaast mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis krijgen, dat geestelijke zorgen behoren tot het pakket van de basiszorg en gratis zouden worden verstrekt, dat er voor arme families een familiale sociale uitkering is, dat de uitkering aangepast is aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin, dat hoe moeilijker de situatie is, hoe hoger de uitkering. Gezien aldus reeds werd vastgesteld dat de zorgen voor de eerste verzoekende partij toegankelijk zijn gelet op het feit dat geestelijke zorgen behoren tot het pakket van basiszorg en gratis zouden worden verstrekt en dat er voor arme families een familiale sociale uitkering is, betreft de al dan niet arbeidsongeschiktheid van de eerste verzoekende partij en het feit dat zij er niet zal in slagen één jaar te werken teneinde een werkloosheidsuitkering te krijgen, geen element dat tot een andere beoordeling over de toegankelijkheid had kunnen leiden.

3.1.8. Voorts wijzen de verzoekende partijen op twee rapporten die zij hadden voorgelegd als ‘nieuw element’ bij hun laatste medische regularisatieaanvraag.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer er toe gehouden zijn conform artikel 9*ter*, §3, 5° van de Vreemdelingenwet elementen die betrekking hebben op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde zorgen te vergelijken op hun ‘nieuwheid’ ten aanzien van de bij de vorige aanvragen voorliggende elementen ter zake, stelt de Raad vast dat beide rapporten kritiek betreffen op de kwaliteit van de psychiatrische behandeling in Armenië en dat de verzoekende partijen reeds ter gelegenheid van de vorige medische regularisatieaanvraag hebben ingeroepen dat de kwaliteit van de psychiatrische zorgverlening in Armenië ondermaats is. De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de elementen die de verzoekende partijen aanvoerden ter ondersteuning van de huidige aanvraag reeds werden aangebracht bij een voorgaande aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, dat op 28 juni 2013 een aanvraag om machtiging tot een verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet werd ingediend, dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag van 15 januari 2018 en in de bijgevoegde medische attesten eveneens werden ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. De verzoekende partijen verduidelijken niet op welke wijze de rapporten waarnaar verwezen wordt in de laatste medische regularisatieaanvraag een nieuw licht werpen op het reeds gevoerde beschikbaarheids- en toegankelijkheidsonderzoek van de ambtenaar-geneesheer in het medisch advies van 25 augustus 2016, derwijze de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer gehouden waren deze in overweging te nemen en hierover te motiveren. Betreffende de kwaliteit van de zorgen, werd naar aanleiding van de vorige aanvraag van 28 juni 2013, in het advies van 25 augustus 2016, dat deel uitmaakte van de beslissing tot ongegrondheid genomen naar aanleiding van de vorige medische regularisatieaanvraag, immers gemotiveerd dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen, dat het er niet om gaat om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in

België bestaat, omdat deze vergelijking tot gevolg zou hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België en dat dit niet in overeenstemming zou zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Daarna gaat de ambtenaar-geneesheer in het voormelde medisch advies *in concreto* in op het sociale zekerheidssysteem in Armenië en de toegang tot de psychiatrische zorgen specifiek voor de eerste verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer verwijst hiervoor naar twee rapporten, met name "*Caritas International, Country Sheet Armenia, 2010*", p. 123-146 en "*Social Security Programs Throughout the World, Armenia, 2010*", p. 1-5 en opnieuw "*Caritas International, Country Sheet Armenia, 2010*", p. 54-120. Aldus werd wel degelijk reeds geoordeeld over de kwaliteit van de psychiatrische zorgverlening in Armenië. De verzoekende partijen, die reeds aangegeven hadden dat de kwaliteit van de psychiatrische zorgverlening in Armenië ondermaats is, tonen dan ook niet aan op welke wijze nieuwe rapporten die eveneens handelen over de kwaliteit van de psychiatrische zorgverlening, een andere beoordeling zouden kunnen rechtvaardigen.

Voorts wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen verwijzen naar algemene informatie zonder dit specifiek op hun situatie te betrekken. Bovendien merkt de Raad nog op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet tot doel heeft de vreemdeling te garanderen dat er in het land van herkomst een evenwaardige mogelijkheid tot behandeling bestaat als in België. Het eventuele feit dat het niveau van de psychiatrische zorgverstrekking in Armenië niet vergelijkbaar is met dat in België en dat bepaalde vormen van zorgverstrekking er minder eenvoudig toegankelijk of beschikbaar zijn, impliceert niet dat een verblijfsmachtiging om medische redenen niet kan worden geweigerd aan een uit dat land afkomstige vreemdeling. Voormelde bepaling voorziet slechts dat moet worden nagegaan of een adequate en derhalve geschikte, behandeling mogelijk is. De ambtenaar-geneesheer stelde in zijn advies van 25 augustus 2016 dat dit in voorliggende zaak het geval is.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

3.1.9. De verzoekende partijen maken een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk. Zij tonen ook niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

3.1.10. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het EHRM vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door "*zeer uitzonderlijke omstandigheden*", te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levensende nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*). In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Toch specificerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog "*andere uitzonderlijke gevallen*" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire

redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder "*andere uitzonderlijke gevallen*" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift dat in het rapport van de Armeense mensrechtenorganisatie wordt aangehaald dat de Armeense psychiatrische zorg systematische problemen heeft in verband met wrede en vernederende behandelingen, waaronder fysiek en psychologisch geweld en misbruik, gedwongen tewerkstelling, onaangepaste zorg en behandelingen, slechte levensomstandigheden zoals sanitaire omstandigheden, voedselkwaliteit en behandeling in isolatie van de rest van de maatschappij zonder de nodige zelfbeschikking, zoals wat en wanneer te eten, wanneer naar buiten te gaan etc. en verbroken contact met familieleden. Zij wijzen erop dat dit rapport bij het vorige verzoekschrift werd gevoegd, dat opnieuw dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij dit document zelfs niet bekeken heeft, laat staan meegenomen in haar beraadslaging. Zij stellen dat zij uitdrukkelijk hadden aangehaald in hun medische regularisatieaanvraag dat het om nieuwe elementen ging – recente rapporten omtrent de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen in Armenië en een nieuw medisch attest dat de verdere evolutie van de eerste verzoekende partij attesteert – en dat het onzorgvuldig is dat de verwerende partij deze documenten en rapporten over het hoofd ziet en dat het een schending uitmaakt van de motiveringsplicht dat zij hier geen enkele motivering over opneemt, dat de bestreden beslissing steunt op onvolledige feitelijke gronden, dat dit factoren zijn die in combinatie met elkaar en de aandoening van de eerste verzoekende partij tot een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen leiden, dat de verwerende partij dit dan ook had moeten onderzoeken en hieromtrent motiveren. Zij betogen dat de psychiatrische zorg in Armenië beschikbaar zou zijn niet conform de menselijke waardigheid is, nochtans van bijzonder belang is voor het dossier van de eerste verzoekende partij en de essentie vormt van de aanvraag tot medische regularisatie, dat het momenteel uiterst onduidelijk is wat er zou gebeuren indien de verzoekende partij naar Armenië dient terug te keren.

Vooreerst kan gewezen worden op het reeds gevoerde onderzoek door de ambtenaar-geneesheer, zoals blijkt uit het medisch advies van 25 augustus 2016 dat zich in het administratief dossier bevindt, inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de door de eerste verzoekende partij benodigde zorgen, waarbij onder meer werd vastgesteld dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen, dat het er niet om gaat om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat, omdat deze vergelijking tot gevolg zou hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België en dat dit niet in overeenstemming zou zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Daarnaast werd er ook onder meer op gewezen dat een bepaald type zorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen worden betaald door de staat, dat daarnaast mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis krijgen, dat geestelijke zorgen behoren tot het pakket van de basiszorg en gratis zouden worden verstrekt, dat er voor arme families een familiale sociale uitkering is, dat de uitkering aangepast is aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin, dat hoe moeilijker de situatie is, hoe hoger de uitkering.

De Raad wijst er op dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten

tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De Raad merkt op dat de verzoekende partijen *in casu* niet aannemelijk maken dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij onder *“andere uitzonderlijke gevallen”* valt. Zij tonen niet aan dat er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland.

Betreffende de rapporten waarnaar de verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift die betrekking hebben op de kwaliteit van de psychiatrische zorgen in Armenië, stelt de Raad voorts vast dat uit deze rapporten niet naar voren komt dat er een reëel risico is dat de eerste verzoekende partij onderworpen zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling of een behandeling die in strijd is met de menselijke waardigheid.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij kan behandeld worden in *“Avan mental health center”*, *“Psychological-mental rehab department at ARTMED medical center”* en in *“NORK psychiatric center”* (zie document *“Medical Country of Origin Information”* nr. BMA 8468 in het administratief dossier, waarnaar verwezen wordt in het medisch advies van 25 augustus 2016 dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt). Uit de door de verzoekende partijen bij hun aanvraag gevoegde samenvatting van het rapport *“Human Rights Situation in Neuropsychiatric Medical Institutions in 2013 Hospital never can become a home for anybody”* van 29 september 2014 van Helsinki Citizens' Assembly-Vanadzor (HCA) blijkt geenszins dat in alle instellingen in Armenië die beschikken over psychiatrische inpatient en outpatient zorgen, dergelijke problemen zoals omschreven in voornoemd rapport zich voordoen.

Bovendien stelt de Raad vast dat het rapport *“Human Rights Situation in Neuropsychiatric Medical Institutions in 2013 Hospital never can become a home for anybody”* van 29 september 2014 van Helsinki Citizens' Assembly-Vanadzor, waarvan de verzoekende partijen aldus enkel een samenvatting toevoegen, doch waarvan de volledige tekst terug te vinden is op internet, handelt over de psychiatrische inpatient en outpatient zorgen van verschillende instellingen, zoals blijkt op pagina 5 van het rapport. Nergens uit blijkt dat in alle instellingen in Armenië die beschikken over psychiatrische inpatient en outpatient zorgen, dergelijke problemen zoals omschreven in voornoemd rapport zich voordoen. De in het voornoemde BMA document instelling *“Psychological-mental rehab department at ARTMED medical center”*, wordt niet vermeld in het voornoemde rapport van Helsinki Citizens' Assembly-Vanadzor (worden wel vermeld: Neuropsychiatric dispensary of Syunik region, Neuropsychiatric dispensary of Lori region, Gyumri psychiatric health centre, Armash health center after A. Hayriyan, Sevan psychiatric hospital, Psychiatric medical centre Avan, Nubarashen, Nork psychiatric clinics, Kasakh clinic of neurosis).

Ten overvloede kan gewezen worden op rechtspraak van de Rechtbank Den Haag, 03-07-2015 / AWB 14/26891 waarin het voormelde rapport wordt betrokken en wordt gesteld *“Nu niet al deze in de landeninformatie genoemde instellingen door HCA zijn onderzocht, biedt het HCA-rapport een onvoldoende onderbouwing voor de stelling dat al deze instellingen niet voldoen aan de norm. Ook anderszins heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt, dan wel concreet onderbouwd, dat in deze instellingen sprake is van een dusdanige situatie dat terugkeer naar Armenië zal leiden tot schending van artikel 3 EVRM. De beroepsgrond wordt verworpen.”* en van de Rechtbank Den Haag, 20-07-2016 / AWB 16/6767, 16/6768, waarin wordt gesteld *“Uit het advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) is gebleken dat eiser onder voorwaarden kan reizen. Bij terugkeer naar het land van herkomst is geen medische noodsituatie op korte termijn te verwachten omdat medische behandeling in Armenië aanwezig is.”* en *“Eiser voert aan, onder verwijzing naar het rapport ‘Helsinki Citizens Assembly: Human Rights Situation in Neuropsychiatric Medical Institutions in 2013’ van september 2014 (het HCA-rapport), dat in Armenië sprake is van ‘inadequate medical care’ in psychiatrische instellingen”* en *“In het BMA-advies wordt een specifieke psychiatrische instelling genoemd (Avan Mental Health Center) waar eiser voor behandeling terecht zou kunnen, maar in de bronnen die deel uit maken van het advies worden ook andere instellingen genoemd waar eiser zich tot zou kunnen wenden. Het is dus niet zo dat eiser enkel terecht kan in de instelling zoals genoemd in de nota van BMA, welke ook wordt genoemd in het HCA-rapport. Nu niet alle in de landeninformatie genoemde instellingen door HCA*

zijn onderzocht, biedt het HCA-rapport onvoldoende onderbouwing voor de stelling dat psychiatrische behandeling van eiser niet mogelijk is omdat geen van de in Armenië aanwezige instellingen zouden voldoen aan de normen. 4.2 De rechtbank stelt vast dat in het BMA-advies van 14 augustus 2015 onder vraag 5b. staat vermeld dat behandeling van eiser mogelijk is in, “onder andere”, het Avan Health Center te Yerevan. In de door de BMA-arts aan zijn advies ten grondslag gelegde brongegevens (‘Medical Country of Origin Information’) staan ook andere instellingen vermeld, zoals NORC Psychiatric Center te Yerevan. Beide instellingen worden genoemd in het HCA-rapport. Daaruit blijkt dat in de genoemde instellingen ten tijde van de verslaglegging sprake was van ernstige misstanden. Zo werden patiënten geslagen door het personeel, moesten zij dwangarbeid verrichten en hadden ze geen recht op juridische bijstand of inzage in hun medische dossier. Dat behandeling in medisch-technische zin in de genoemde instellingen aanwezig is, staat er naar het oordeel van de rechtbank niet aan in de weg dat als komt vast te staan dat een behandeling gepaard gaat met misstanden als genoemd in het HCA-rapport, van een adequate behandeling niet meer gesproken kan worden. De vraag die dan ook moet worden beantwoord is of eiser heeft aannemelijk gemaakt dat hij in Armenië met misstanden zoals genoemd in het rapport geconfronteerd zal worden. 4.3 De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend. Daartoe is redengevend dat het HCA-rapport ziet op het jaar 2013, zodat de daarin opgenomen informatie ten tijde van het bestreden besluit van 5 april 2016 gedateerd was. Voorts heeft de Armeense overheid op pagina 55 van het HCA-rapport een reactie op de in het rapport geconstateerde misstanden gegeven en daarbij aangegeven dat inmiddels sprake is van nieuwe wetgeving die na de onderzoeksperiode in werking is getreden. Ook is sprake van een nieuw trainingsprogramma voor medisch personeel en van monitoring. Bij deze stand van zaken is het aan eiser om aannemelijk te maken dat ten tijde van het bestreden besluit de situatie nog steeds zo slecht is als in de onderzoeksperiode van het HCA-rapport. Met het overleggen van de passage op pagina 19 van het USDOS Country Report on Human Rights Practices 2015 inzake Armenië van 13 april 2016, is eiser daarin niet geslaagd. In het Report wordt vermeld dat het HCA in 2013 gerapporteerd heeft over misstanden en “inadequate medical care” in psychiatrische instellingen. Uit het Report kan echter niet worden opgemaakt dat de situatie sindsdien onveranderd is gebleven. Het HCA-rapport biedt derhalve onvoldoende aanknopingspunten voor twijfel aan de zorgvuldigheid van het door het BMA verrichte onderzoek en de inzichtelijkheid van de conclusie van het door het BMA uitgebrachte advies.”

Betreffende de door de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangehaalde problemen betreffende de psychiatrische zorg in Armenië – waarbij zij zich overigens beperken tot een loutere verwijzing naar de rapporten doch niet concreet aantonen uit welke paragrafen deze vaststellingen kunnen blijken – wordt in het ASYLOS rapport “*Russia and Armenia: Access tot Psychiatric Treatment, June 2017*”, dat zij voegden aan hun aanvraag van 15 januari 2018, betreffende “*psychiatric treatment abuse*” gesteld dat de Armeense NGO HCA hospitalisaties vermeldt die “*abusive*” (vrije vertaling: beledigend, krenkend) zijn alsook wijst op het gebrek aan een onafhankelijke commissie voor psychiatrische gezondheid waardoor de patiënten bescherming missen. De bronnen waarnaar verwezen wordt dateren van 2014 en kunnen bezwaarlijk worden aangevoerd om aan te tonen dat er heden sprake is van dwingende humanitaire redenen die zich tegen de verwijdering verzetten. Daarnaast wordt in het ASYLOS rapport, betreffende de “*psychiatric treatment abuse*” in Armenië vervolgens gewezen op onderzoek van HCA van 2017 waaruit blijkt dat een “*model of community-based mental care services*” in Armenië werd geïntroduceerd wat problemen en uitdagingen gekend heeft, doch welke in meer of mindere mate overwonnen werden. Er is sprake over een actuele uitdaging op vlak van discriminatie en stigmatisering in de gemeenschap, doch de verzoekende partijen tonen in hun verzoekschrift geenszins *in concreto* aan dat *in casu* ‘discriminatie en stigmatisering in de gemeenschap’ dwingende humanitaire redenen vormen in de zin van artikel 3 van het EVRM die zich verzetten tegen een verwijdering.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 1 van het Handvest wordt door de verzoekende partijen aannemelijk gemaakt.

3.1.11. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 24 en 41 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM.

3.2.1. Het tweede middel zetten de verzoekende partijen uiteen als volgt:

“Verwerende partij heeft bij het nemen van de bijlage 13 voor mevrouw H. (...) en de kinderen nog steeds op geen enkele wijze rekening gehouden met de medische informatie die zij ter beschikking had voor mevrouw H. (...) waaruit duidelijk blijkt dat zij met psychische problemen kampt, noch met het ingeroepen privéleven van het minderjarige kinde waarvoor werd gesteld dat het hier naar school gaat en zijn leefwereld hier heeft opgebouwd.

Er werd in een vorig verzoekschrift reeds aangevoerd dat zij bij een terugkeer naar Armenië enorme problemen zullen kennen om zich weer te kunnen aanpassen en te herintegreren (zie Kalverboer & Zijlstra, 2006, De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet, Universiteit Groningen; Verena Knaus et al., 2012, Silent Harm - A report assessing the situation of repatriated children 's psycho-social health, UNICEF Kosovo in cooperation with Kosovo Health Foundation).

Artikel 74/13 Vw. vereist van verwerende partij dat zij rekening houdt met alle elementen aangaande gezondheid en familie- en privéleven, evenals het hoger belang van de kinderen. In geen één van de bestreden beslissingen zijn de net aangehaalde elementen mee in overweging genomen.

Dit is niet enkel uiterst onzorgvuldig, maar maakt ook een schending uit van de motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit artikel 41 van het Handvest. Uit artikel 41 van het Handvest van Grondrechten vloeit een motiveringsplicht voort die verzoeker in staat zou moeten stellen om met volledige kennis van zaken in te schatten of hij er baat bij heeft zich tot Uw Raad te wenden (zie Marleen MAES en Anja WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), T. Vreemd. 2016, nr. 2, pg 179 e.v.).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt het verband tussen het recht van eenieder om te worden gehoord en de andere rechten en plichten die voortvloeien uit het tweede lid van artikel 41 van het Handvest, namelijk het recht om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, en de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. Zo stelde het Hof dat het recht op inzage in de documenten een van die procedurele waarborgen is die ervoor moet zorgen dat het recht om te worden gehoord op een effectieve wijze kan worden uitgeoefend (HvJ 11 juli 2007, T-170/06, Alrosa, ptn. 197 en 201).

Het recht om te worden gehoord impliceert niet alleen dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken maar ook dat het besluit omstandig moet worden gemotiveerd (HvJ 21 november 1991, C-269/90, TU München, pt. 14 en HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn. 38 en 59).

In een arrest van het Gerecht van 20 september 2011 werd verduidelijkt dat de overheid (in casu betrof het een aanbestedende dienst), om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarde van een doeltreffende voorziening is rechte is voldaan, aan haar motiveringsplicht moet voldoen door een toereikende motivering te verschaffen aan elke afgewezen inschrijver die daarom verzoekt, zodat deze laatste die voorziening kan inroepen onder zo goed mogelijke omstandigheden en de mogelijkheid heeft om met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden. De verplichting om een bestreden beslissing te motiveren, is een wezenlijk vormvereiste, die namelijk is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122).

Aangezien de "doeltreffende voorziening in rechte", zoals eerder al is gebleken, in de eerste plaats moet worden gegarandeerd door de nationale rechters die, als eersten, het recht van de EU moeten vrijwaren en afdwingen, ligt het voor de hand dat de motiveringsplicht in deze bepaling zich niet beperkt tot de instellingen en organen van de Unie. Bevestiging van dit standpunt kan ook worden gevonden in het arrest Heylens (HvJ 15 oktober 1987, 222/86, Heylens, pt. 15). In dit arrest wordt overigens de link

gemaakt tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging: "Wanneer echter, zoals in casu, meer in het bijzonder de doeltreffende bescherming moet worden gewaarborgd van een fundamenteel recht dat het verdrag de werknemers van de gemeenschap toekent, moeten deze laatsten dit recht bovendien onder zo goed mogelijke omstandigheden kunnen verdedigen en moeten zij de mogelijkheid hebben om met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij hebben om zich tot de rechter te wenden".

Het volstaat dus niet dat er rekening mee gehouden zou zijn, of dat er in het administratief dossier deze of gene afweging terug te vinden zou zijn, dit moet immers ook teruggevonden worden in de motieven van de beslissing. Er kan met betrekking tot de vrouw van verzoekers gezondheidssituatie, de situatie en het hoger belang van de kinderen, de mensonwaardige omstandigheden in de Armeense psychiatrische inrichtingen en reeds vele malen ingeroepen artikel 8 EVRM schending niets van motief teruggevonden worden in de bestreden beslissing."

3.2.2. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

"De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.2.5. De verzoekende partijen verwijzen naar de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, naar de mensonwaardige omstandigheden in de Armeense psychiatrische inrichtingen en hun recht op eerbiediging van het recht op privé- en gezinsleven en op het hoger belang van het minderjarig kind.

3.2.6. Vooreerst kan erop gewezen worden dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partijen, door middel van de hen betekende beslissingen naar aanleiding van hun medische regularisatieaanvragen omwille van de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij, kennis hebben kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel werd in het medisch advies van 25 augustus 2016, waarnaar verwezen wordt in de ongegrondheidsbeslissing van 29 augustus 2016 betreffende de medische regularisatieaanvraag op grond van de medische problematiek van de tweede verzoekende partij, geoordeeld over de kwaliteit van de psychiatrische zorgverlening in Armenië. De Raad herhaalt dat het volstaat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of de gezondheidstoestand zich niet verzet tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Voorts blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat de verzoekende partijen niet aantonen dat er omwille van de omstandigheden in de Armeense psychiatrische inrichtingen sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 1 van het Handvest bij een verwijdering naar Armenië. Derhalve tonen zij niet aan welk belang zij hebben bij hun betoog dat geen overwegingen terug gevonden worden in de motieven van de bestreden bevelen over de mensonwaardige omstandigheden in de Armeense psychiatrische inrichtingen.

Betreffende de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen het bestuur ervan op de hoogte brachten dat de eerste verzoekende partij te kampen had met gezondheidsproblemen. Immers werd in een aanvulling van 12 oktober 2015 op de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen van 29 juni 2013 een medisch getuigschrift gevoegd van 21 juli 2015 waaruit kan worden afgeleid dat de eerste verzoekende partij op dat ogenblik mogelijks met psychische problemen kampte ("*(...) werd opgenomen in ons daghospitaal op 20-07-2015*") en "*Huidige problematiek: Opname deze nacht via spoedgevallen owv recidiverende syncopes. Alhier erg wisselende bewustzijnstoestand. Indruk van een hysteriform beeld met somnolentie en moeilijk wekbaar op moment van nazicht. Heeft anders momenten gehad van normaal praten met de familie, nog rondstappen. Sinds deze ochtend nog amper wekbaar. Observatie neurologie ter uitsluiting van een onderliggende organische problematiek, anders advies en evt transfer naar psychiatrie*" en "*Opvolging dd. 21.07.2015. Geen typisch hysterie beeld. Blijft in afwezigheid van omstaanders volledig bewegingloos liggen. KNO negatief buiten discrete nekstijfheid. Labo als enige glycemie van 212, waarvoor 4^E Actrapid. CT hersenen normaal. DD/ epilepsie, nieuwe ontdekte DM, hysterie, middelen misbruik, inzettende encephalopathie eci. Morgen controle labo, EEG en evtl LP. Nu starten met 1/2l fys/24u. Glycemies en parameters volgen. Zo negatief advies psychiatrie.*"). Echter worden nadien geen stukken meer ter kennis gebracht van het bestuur waaruit een verdere en/of definitieve diagnose van de eerste verzoekende partij blijken. Ook worden geen stukken ter kennis gebracht van de verwerende partij waaruit blijkt dat de eerste verzoekende partij anno 2018 (nog steeds) kampt met bepaalde gezondheidsproblemen. Evenmin wordt een medische regularisatieaanvraag ingediend door de verzoekende partijen omwille van een eventuele gezondheidsproblematiek van de eerste verzoekende partij. Ook in het verzoekschrift wordt niet verder verduidelijkt waaruit de 'psychische problemen' anno 2018 van de eerste verzoekende partij bestaan en evenmin worden stavingstukken gevoegd waaruit zou blijken dat de eerste verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten op 13 februari 2018, nog te kampen heeft met gezondheidsproblemen, laat staan dat aangetoond wordt dat er sprake is van een gezondheidstoestand waarvoor een verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben. De verzoekende partijen tonen dan ook geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel in hoofde van de eerste verzoekende partij sprake was van een gezondheidstoestand waar de verwerende partij overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest, rekening had mee moeten houden en had moeten over motiveren. Derhalve toont zij niet aan welk belang zij heeft bij haar betoog dat onvoldoende onderzoek over haar gezondheidstoestand werd gevoerd of dat hierover niet werd gemotiveerd.

3.2.7. Ter gelegenheid van het afleveren van een vorig bevel om het grondgebied te verlaten werd ten aanzien van het gezinsleven en het hoger belang van kind, in een document, zo blijkt uit het arrest nr. nr. 180 857 van 18 januari 2017 van de Raad, de volgende belangenafweging gemaakt:

"Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1. *Gezins- en familielevens: de beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*

2. *Hoger belang van het kind: Betrokkenen dragen geen bewijzen aan dat hun kinderen momenteel schoollopen in een lagere of middelbare school, die gesubsidieerd wordt door de Staat.*

Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. *Gezondheidstoestand: de arts-adviseur verklaart in zijn medisch advies d.d. 25.08.2016 dat betrokkene kan reizen.”*

Ook ter gelegenheid van het afleveren van de tweede en de derde bestreden beslissing werd, blijkens de stukken van het administratief dossier (synthesenota 29 januari 2018) een belangenafweging in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemaakt en dit als volgt:

“Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins- en familielevens

De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Gezondheidstoestand

De (on)mogelijkheid tot reizen werd niet besproken in de medische stukken.”

De verzoekende partijen waren, middels het arrest nr. 180 857 van 18 januari 2017 van de Raad, op de hoogte van de belangenafweging die de verwerende partij heeft doorgevoerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreffende het gezinsleven en het hoger belang van het kind dat hier naar school gaat en een privéleven heeft opgebouwd. Het feit dat de verwerende partij nadien, voor het nemen van de tweede en derde bestreden beslissing, opnieuw een belangenafweging uitvoert in de synthesenota van 29 januari 2018, doet hieraan geen afbreuk. Immers beperkt de verwerende partij zich bij de belangenafweging inzake het gezins- en privéleven en het hoger belang van het kind slechts tot het gedeeltelijk herhalen van de reeds gemaakte belangenafweging, meer bepaald wijst zij er op dat de beslissing voor het hele gezin geldt zodat er van verbreking van de familiale banden geen sprake is en dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en dat een verwijdering het hoger belang van het kind niet schaadt daar het in het belang van het minderjarig kind is dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met de ouders, met wie zij een gezin vormt, gevolg geven aan het bevel. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts niet dat de verzoekende partijen na het doorvoeren van de vorige belangenafweging door de verwerende partij, waarvan zij kennis hebben middels het arrest nr. 180 857 van de Raad, specifieke en concrete elementen hebben aangevoerd, die een impact kunnen hebben op het al dan niet afleveren van een bevel, waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden.

Met het enkel aanvoeren in een vorig verzoekschrift van de loutere bewering dat kinderen bij een terugkeer naar Armenië enorme problemen zullen kennen om zich weer te kunnen aanpassen en te herintegreren, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat zij specifieke en concrete elementen hebben aangevoerd waaruit blijkt dat voor hun kind een terugkeer naar het land van herkomst zeer problematisch zou zijn en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. De bewering wordt immers gestaafd met algemene artikelen over gedwongen uitzetting van kinderen uit 2006 en de psycho-sociale gezondheidssituatie van gerepatrieerde kinderen in Kosovo uit 2012, doch de verzoekende partijen maken geenszins *in concreto* aannemelijk dat een terugkeer – waarbij *in casu* geenszins sprake is van een gedwongen uitzetting – voor hun kind naar Armenië – en niet naar Kosovo – dermate problematisch zou zijn of kunnen zijn dat dit het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou staan.

Gelet op voorgaande tonen de verzoekende partijen geenszins aan welk belang zij hebben bij hun betoog dat de tweede en de derde bestreden beslissing – in tegenstelling tot de vereiste die volgens de verzoekende partijen kan afgeleid worden uit artikel 41 van het Handvest – geen motieven bevatten

omtrent de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en omtrent de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, nu zij wel degelijk op de hoogte waren van de belangenafweging betreffende het gezins- en privéleven en het hoger belang van het kind die de verwerende partij doorvoerde bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten en niet aantonen dat na de datum van de door hen gekende belangenafweging er omstandigheden zich voordeden of door hen elementen werden aangebracht bij de verwerende partij, die de verwerende partij bijkomend in overweging had moeten nemen.

3.2.8. Bovendien tonen de verzoekende partijen in onderhavig verzoekschrift met het louter algemeen betoog waarbij gewezen wordt op het privéleven van het minderjarig kind waarbij gesteld wordt dat het kind hier naar school gaat en zijn leefwereld heeft opgebouwd, zonder verdere uiteenzetting of zonder dat deze beweringen ondersteund worden door stavingstukken, niet aan dat er *in casu* concrete elementen aanwezig zijn waaruit kan afgeleid worden dat het hoger belang van het kind het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten zou verhinderen en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij tonen dan ook niet aan dat de verwerende partij niet correct of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde *“Betrokkenen dragen geen bewijzen aan dat hun kinderen momenteel schoollopen in een lagere of middelbare school, die gesubsidieerd wordt door de Staat. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.”* en *“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”*

De overwegingen, waarvan de verzoekende partijen op de hoogte waren middels het arrest nr. 180 857 van 18 januari 2017 van de Raad, betreffende het gezins- en privéleven *“1. Gezins- en familieleven: de beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”* en *“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM”* worden door de verzoekende partijen niet betwist.

De verzoekende partijen tonen *in casu* geenszins aan dat de verwerende partij, bij haar beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, ten onrechte met bepaalde concrete en relevante elementen geen rekening heeft gehouden.

3.2.9. Een schending van de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.10. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER